

opusdei.org

“Da činimo dobro ne trebamo pripadati istoj vjeri”

Potaknut revnošću budistice, Jose Luis Olaizola, supernumerarij Opusa Dei i njegova žena Marisa sakupili su više od milijun eura za borbu protiv iskorištavanja djevojaka u Tajlandu.

26.01.2014.

Prije dvanaest godina bio sam relativno poznati pisac koji je zadnjih trideset godina života posvetio

književnosti. Jedna od mojih knjiga donijela je veliku promjenu u mojem životu, knjiga za mlade naslova *Cucho* koja je dobila prestižnu književnu nagradu.

Moj je život 2001. bio jednoličan. Pisao sam za razne magazine, održavao konferencije i brinuo se o obitelji (imam devetero djece, dvadeset i jednog unuka i jednog praunuka). Jednog sam dana primio pismo Rasami Krisanamis, profesorice španjolskog na Sveučilištu u Chulalonghorn u Bankoku. Tražila me dozvolu da prevede *Cucho* na tajlandski, ali je također rekla da mi ne može platiti autorska prava jer novac sakupljen od prodaje knjige namjerava iskoristiti za razne neprofitne obrazovne projekte.

Otprilike godinu dana kasnije, Rasimi je doputovala u Španjolsku kako bi osvježila znanje španjolskog. Kada

smo se susreli, predložila mi je da dođem u Tajland i održim predavanje za tamošnje učitelje španjolskog. Pokušao sam odbiti, ali to nije imalo svrhe jer je Rasimi iznimno uporna. Budistica je, pripada vrlo strogoj sekti Santi Asokeama i odlučila je na svijetu napraviti što više dobrog može. Nakon što sam pristao, organizirala je put u Tajland za mene i moju ženu Marisu. Tamo sam upoznao osobu koja će imati ogroman utjecaj na moju budućnost, kao i budućnost moje obitelji, p. Alfonsa de Juana, s kojim Rasimi blisko surađuje jer, kako kaže, da činimo dobro ne trebamo pripadati istoj vjeri. Pater Alfonso, isusovački misionar, proveo je više od četrdeset godina u Tajlandu. Većinu vremena proveo je pomažući u izbjegličkim kampovima s 400 000 Kambodžanaca i Vijetnamaca pristiglih brodovima. Kada sam ga upoznao uložio je svu svoju energiju u borbu protiv dječje

prostitucije koja se raširila poput kuge.

Djevojke uhvaćene u tu “industriju seksa” su većinom siročad ili dolaze iz razvedenih obitelji. Mnogima je majka umrla od AIDS-a, a djevojke žive s bakama koje dopuštaju da ih agenti koji traže djevojke prevare. P. Alfonso je shvatio da rješenje leži u osiguravanju školarina djevojkama kako bi dobile obrazovanje koje bi im omogućilo da se zaposle i da nauče tajlandski jezik, jer mnoge dolaze i najsiromašnijih dijelova blizu kambodžanske granice. Oslanja se na mrežu nastavnika, doktora i medicinskih sestara kako bi prepoznao djevojke koje su u najvećoj opasnosti da budu povučene u tu opaku industriju i osigurava im školarinu od sto eura. U Tajlandu, taj iznos pokriva cijelu godinu školovanja, uključujući odjeću, hranu i sve što je potrebno da ne bi bile primorane izgubiti dostojanstvo

ljudskog bića. Na tom prvom putovanju u Tajland imao sam priliku razgovarati s četrnaestogodišnjom djevojkom. Ime joj je Ama. Pokušala je zapaliti bordel u kojem su je držali. Kada je došla policija i upitala je zašto je to učinila, rekla je: “Bila bih sretna da umrem u požaru.” Žena koja je dovela Amu u grad rekla joj je da će joj pronaći dobar posao. Kada je Ama odbila surađivati tukli su je dok više nije mogla hodati. Tada je pokušala zapaliti cijelu zgradu.

Ključan trenutak tog prvog posjeta bio je kada mi je p. Alfonso rekao koliko je sretan što je Iberia pristala stipendirati jednu djevojku. Reagirao sam pomalo skeptično, rekao sam da to izgleda kao kap u moru s obzirom da je to toliko raširen problem. Na to mi je energično rekao: “Barem jedna.” Ta će fraza s vremenom postati moto naše obitelji.

U Španjolskoj, tijekom konferencije u Bilbao imao sam prilike govoriti o zlu dječje prostitucije u Tajlandu i poslu koji obavlja p. Alfonso. Na kraju događaja, iako to nije bila moja namjera, dolazili su mi ljudi i dali 3000 eura za p. Alfonsa. Ohrabren takvim odgovorom napisao sam članak za ženski magazin o školarinama za ugrožene djevojke na Tajlandu i donacije su se počele slijevati.

U tom smo trenutku odlučili osnovati zakladu „*Somos Uno*“ (*Mi smo jedno*). Sva su moja djeca uključena u vođenje te neprofitne nevladine organizacije. Pristupili su projektu kao da je njihov i pomažu na najrazličitije načine, od organiziranja događaja za prikupljanje sredstava, ažuriranja web stranice do slanja našeg biltena donatorima.

Do sada smo prikupili više od milijun eura. To je omogućilo p. Alfonsu da

osigura školarine za više od tisuću djevojaka od kojih više od stotinu sada studira na sveučilištu.

Završit ću s nedavnim e-mailom moje budističke prijateljice Rasami. “S novcem koji smo sakupili prodajući tvoje knjige bila sam u mogućnosti osigurati školarine za tri siromašne djevojke. Ustaju svako jutro u 4,30 kako bi radile sat vremena prije škole izvlačeći biljni sok iz kaučukovca. Jedna je od njih imala lijepu crnu kosu do struka koju je odrezala i prodala za sto eura kako bi sakupila novac za školsku uniformu i knjige. Kada sam joj rekla da sada ima školarinu koja će joj omogućiti da završi srednju školu nije mogla vjerovati i zaplakala je od radosti. Ona je lijepa djevojka čiji su roditelji pokojni i koja živi s bakom.”

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/da-cinimo-dobro-ne-
trebamo-pripadati-istoj-vjeri/](https://opusdei.org/hr-hr/article/da-cinimo-dobro-ne-trebamo-pripadati-istoj-vjeri/)
(14.04.2025.)